

Koczergi, dnia 11 marca 2016 r.

Lubelski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego

ul. Karłowicza 4

20-027 Lublin

za pośrednictwem

Powiatowego Inspektora

Nadzoru Budowlanego w Parczewie

ul. 11 Listopada 62

21-200 Parczew

Odwołujący : Stowarzyszenie „Nad Piwonią”

reprezentowane przez Zarząd Stowarzyszenia

Koczergi 53A, 21-200 Parczew

KRS 0000394305

ODWOŁANIE

**od decyzji Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego
w Parczewie z dnia 22 lutego 2016 r. znak PINB.7355/C/10/2013 w przedmiocie
odmowy uchylenia decyzji PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. znak
PINB.7355/P/2/2012 zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej
pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie
inwestycji: biogazownia o mocy 1,3 MW zlokalizowanej na działkach 409 i 410
położonych w miejscowości Koczergi gm. Parczew realizowanej przez DMG sp. z
o.o. z siedzibą w Wierzbówka 38**

Na podstawie art. 127 § 1 i 2 k.p.a. zaskarżamy w całości decyzję Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z dnia 22 lutego 2016 r. znak PINB.7355/C/10/2013 doręczoną odwołującemu w dniu 29 lutego 2016 r. i zarzucamy jej:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

- 1) art. 72 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie

środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. (Dz.U. Nr 199, poz. 1227) poprzez błędne uznanie, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielenia pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, podczas gdy wyłączenie to dotyczy tylko sytuacji odstąpienia od zatwierdzonego projektu budowlanego dotyczącego charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego: kubatury, powierzchni zabudowy, wysokości, długości, szerokości i liczby kondygnacji które nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zaś w przedmiotowej sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione, , a co za tym idzie przepis art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) nie ma zastosowania i inwestor powinien uzyskać decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych,

2) art. 35 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane poprzez niesprawdzenie przez organ nadzoru budowlanego w toku postępowania zgodności projektu budowlanego zamiennego z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, a także poprzez niestwierdzenie naruszeń, w zakresie określonym w art. 35 ust. 1 pkt. 1 w/w ustawy i nienałożenie postanowieniem obowiązku usunięcia tych nieprawidłowości w określonym terminie, pomimo ich wystąpienia,

II. naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, mające wpływ na wynik sprawy, a to:

1) art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez niepodejmowanie z urzędu wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy i niepełne zebranie materiału dowodowego, a także poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy poprzez bezzasadne i sprzeczne z zasadami logiki uznanie,

że zrealizowana biogazownia będąca przedmiotem postępowania administracyjnego odpowiada i jest zgodna z raportem oddziaływania na środowisko uwzględnionego w decyzji Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. NPO.III.7624.12/09 podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z raportem i warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie powinien zostać zatwierdzony

- 2) art. 7, 77, 80 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niewskazanie w sposób rzetelny i wyczerpujący w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, dlaczego organ pierwszej instancji uznał, że zrealizowana biogazownia będąca przedmiotem postępowania administracyjnego odpowiada i jest zgodna z raportem oddziaływania na środowisko uwzględnionego w decyzji Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. NPO.III.7624.12/09 podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z raportem i warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie powinien zostać zatwierdzony.
- 3) art. 11 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez wydanie skarżonej decyzji bez odniesienia się do zarzutów strony

Na podstawie art. 138 § 1 pkt. 2 k.p.a. wnoszę o :

- uchylenie zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i w tym zakresie orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy poprzez nakazanie rozbiórki przedmiotowego obiektu

alternatywnie o

- uchylenie zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a. wobec faktu, iż konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 22 lutego 2016 r. znak PINB.7355/C/10/2013 PINB w Parczewie odmówił uchylenia decyzji własnej z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012 zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych polegających na budowie inwestycji: biogazowania o mocy 1,3 MW

zlokalizowanej na działkach 409 i 410 położonych w miejscowości Koczergi gm. Parczew realizowanej przez DMG sp. z o.o. z siedzibą w Wierzbówka 38. Przedmiotowa decyzja została wydana z naruszeniem przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania administracyjnego.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zaskarżona decyzja narusza art. 72 ust. 1 pkt. 1 w związku z art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko z dnia 3 października 2008 r. (Dz.U. Nr 199, poz. 1227) ponieważ organ nadzoru budowlanego szczebla powiatowego błędnie uznał, że wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielenia pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Zaskarżona decyzja została bowiem wydana bez ponownego wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Wyłączenie o którym mowa w art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dotyczy tylko sytuacji odstąpienia od zatwierzonego projektu budowlanego. W przedmiotowej zaś sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione, a co za tym idzie przepis art. 72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) nie ma zastosowania i inwestor powinien uzyskać ponowną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przed wydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. Procedura taka nie miała miejsca, co samo w sobie przemawia za wadliwością zaskarżonej decyzji. Powyższe zapatrywanie potwierdza wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 2013 r. wydany w sprawie o sygnaturze akt II SA/Lu 1062/12 (dotyczącej dopuszczenia odwołującego się do udziału w niniejszym postępowaniu na prawach strony), w którego tezie sąd ten wskazał, że „Wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadku wydania decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych, ale jedynie wówczas, gdy dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego nie spowodują zmian uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej”. W przedmiotowej zaś sprawie uwarunkowania określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zostały w sposób istotny zmienione, a co za tym idzie przepis art.72 ust. 2 pkt. 1a) lit. a) nie ma zastosowania i

inwestor powinien uzyskać ponowną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach przedwydaniem decyzji zatwierdzającej projekt budowlany zamienny oraz udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych.

W tym miejscu wskazania wymaga, że inwestycja DMG sp. z o.o. polegająca na budowie biogazowni została zrealizowana niezgodnie z wytycznymi zawartymi w decyzji środowiskowej. Zarówno bowiem pierwotny projekt budowlany, jak i projekt budowlany zamienny nie są zgodne z wydaną na potrzeby tej inwestycji decyzją środowiskową. Niezgodność ta szczególnie rażąco wyraża się w zainstalowaniu czterech otwartych zbiorników na poferment płynny oraz w zlokalizowaniu miejsca składowania pofermentu stałego na otwartym placu. Założenia z decyzji środowiskowej wskazujące na konieczność zastosowania zamkniętych zbiorników na poferment nie zostały bowiem uwzględnione zarówno w projekcie budowlanym pierwotnym, jak i zamiennym. Nie jest zachowana również odległość biogazowni od obszarów z zabudową mieszkaniową, która powinna wynosić według projektu 800 metrów, podczas gdy w rzeczywistości wynosi ok. 500 metrów. Podkreślić należy, że przy tak prowadzonej budowie biogazowni rozdrobniony substrat trafia do hydrolizerów, gdzie jest podgrzewany i poddany odpowietrzaniu, zaś wytworzony w kiszonce biogaz wraz z substancjami odorowymi uchodzi przez system wentylacyjny do atmosfery. Proces taki jest źródłem emisji zarówno metanu jak i substancji odorowych. Wskazania wymaga, że zbiorniki na poferment płynny są zbudowane bez dachu lub innej powłoki zapewniającej szczelność, co dodatkowo wpływa na uciążliwość tej inwestycji. Szczegółowy opis nieprawidłowości technicznych projektu budowlanego w stosunku do wydanej decyzji środowiskowej odwołujący zamieścił w piśmie zatytułowanym podanie /odwołanie/ o stwierdzenie nieważności z dnia 7 września 2012 r. (w aktach sprawy). Odstąpienia przez inwestora w toku realizacji wspomnianej inwestycji od wymogów określonych w decyzji środowiskowej, polegały m.in. na:

- realizacji biogazowni w odległości ok. 500 m od obszarów z zabudową mieszkaniową (zamiast wymaganej w tej decyzji odległości 800 m),

- realizacji otwartego składowiska substratów (placu do zakiszania), otwartego składowiska pofermentu, otwartych zbiorników wody pofermentacyjnej, hydrolizera i kogeneratora – z naruszeniem zasad niepogarszania jakości powietrza.

- braku pasa zieleni izolacyjnej spełniającego wymogi określone w decyzji środowiskowej,

- niespełnienia wymaganego decyzją środowiskową ograniczenia czasu magazynowania odpadów pofermentacyjnych do niezbędnego minimum,

- niedochowania wymogu szczelnego zamknięcia zbiorników na ciecz fermentacyjną

Należy więc przyjąć, że dokonane przez inwestora zmiany charakterystycznych parametrów obiektu budowlanego spowodowały zmiany uwarunkowań określonych w wydanej decyzji środowiskowej, co powoduje konieczność ponownego jej uzyskania.

Stowarzyszenie w niniejszym odwołaniu podtrzymuje wszelkie zarzuty i twierdzenia dotyczące niezgodności projektu zamiennego z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zawarte w ww. piśmie z 7 września 2012 r.

Przy tak dużych nieprawidłowościach i odstępstwach od warunków określonych w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zaskarżona decyzja nigdy nie powinna zostać wydana w kształcie w jakim została wydana a projekt budowlany zamienny nie powinien być zatwierdzony.

W uzasadnieniu zarzutu I.2 stwierdzić trzeba, że decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie narusza również art. 35 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 w zw. z art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane ponieważ organ nadzoru budowlanego nie sprawdził przed wydaniem decyzji odmawiającej uchylecia decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego zgodności projektu budowlanego z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Projekt budowlany (zarówno pierwotny, jak i zamienny) jest niezgodny z ustaleniami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co narusza art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. Różnice pomiędzy projektem budowlanym, zarówno pierwotnym jak i zamiennym, a wydaną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach nie odpowiadają przepisom prawa jak również są wyjątkowo uciążliwe dla otoczenia, ponieważ przy funkcjonowaniu biogazowni z otwartymi zbiornikami na poferment i w mniejszej niż zakładano odległości od zabudowań będzie ona emitować do otoczenia immisje w postaci uciążliwego smrodu i wyciewów. Organ nadzoru budowlanego

wadliwie nie stwierdził naruszeń, w zakresie określonym w art. 35 ust. 1 pkt. 1 w/w ustawy i nie nałożył postanowieniem obowiązku usunięcia tych nieprawidłowości w określonym terminie, pomimo ich wystąpienia.

Jak zauważa się w orzecznictwie sądowym, decyzja o której stanowi art. 51 ust. 4 prawa budowlanego zastępuje decyzję o pozwoleniu na budowę, ponieważ legalizuje roboty budowlane w zakresie w jakim inwestor odstąpił od zatwierdzonego pozwolenia budowlanego lub innych warunków pozwolenia na budowę. Oznacza to, że po przedstawieniu przez inwestora organowi nadzoru budowlanego projektu budowlanego zamiennego, obowiązkiem tego ostatniego jest dokonanie jego merytorycznej oceny pod kątem wymogów wskazanych w art. 35 ust. 1 prawa budowlanego, a więc zwłaszcza zgodności z ustaleniami decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu, a także wymaganiami ochrony środowiska, z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi oraz oceny kompletności projektu i posiadania wymaganych opinii, uzgodnień i pozwoleń. Wymogom tym winien odpowiadać również projekt budowlany zamienny, ponieważ do zmian projektu budowlanego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące tego projektu (red. Z. Niewiadomski, "Prawo budowlane. Komentarz." C. H. Beck 2011, s. 572-573, Nb 2) (por. wyrok WSA w Poznaniu z 26 lipca 2012 sygn. akt IV SA/Po 80/12, opubl. CBOSA).

W uzasadnieniu zarzutu II.1 wskazać trzeba, że organ nadzoru budowlanego pierwszej instancji dopuścił się również naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, które to naruszenia miały wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Naruszeniem mającym największy wpływ na treść zaskarżonej decyzji było uchybienie przepisom art. 7 k.p.a. w zw. z art. 77 k.p.a. w zw. z art. 80 k.p.a. poprzez niepodejmowanie z urzędu wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy a także niepełne zebranie materiału dowodowego.

Przepisy te zostały naruszone poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy oraz bezzasadne i sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że inwestor wykonał obowiązek nałożony decyzją i dostarczył projekt budowlany zamienny, w którym zostały uwzględnione zmiany wynikające z dotychczas wykonanych robót budowlanych, podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W żadnym też razie nie można uznać, że organ administracji publicznej dokonał oceny dowodów na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Jak wskazał Wojewódzki Sąd

Administracyjny z siedzibą w Warszawie w wyroku z dnia 9 marca 2011 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt V SA/Wa 2454/10 „Zebranie całego materiału dowodowego to zebranie dowodów dotyczących wszystkich mających znaczenie prawne dla sprawy faktów. Ich określenia dokonuje organ administracji publicznej w oparciu o przepis prawa materialnego będący podstawą prawną rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrzygnięcie materiału dowodowego polega zaś na takim ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, które uwzględnia wzajemne powiązania między nimi, w celu uzyskania jednoznaczności ustaleń faktycznych i prawnych. Ocena materiału dowodowego następuje natomiast zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, określoną w art. 80 KPA. Dopiero kompletny materiał dowodowy zebrany i oceniony w sposób określony w art. 7, 77 i 80 KPA może stanowić podstawę decyzji administracyjnej”. Odnosząc przedmiotowy wyrok do niniejszej sprawy należy uznać, że organ pierwszej instancji dokonał nie tylko wybiórczej i niepełnej oceny zebranego materiału dowodowego, ale także nie zebrał go w sposób należyty – w żaden bowiem sposób zebrany w sprawie materiał dowodowy nie rozstrzyga o trafności bądź wadliwości zarzutów stawianych przez Stowarzyszenie w odniesieniu do realizacji przedmiotowej inwestycji.

Zarzuty stawiane przedmiotowemu projektowi zamiennemu w wystąpieniu Stowarzyszenia z dnia 7 września 2012 r., skrótkowo powtórzone w niniejszym odwołaniu, w razie ich uwzględnienia przez organ doprowadzić musiałyby do stwierdzenia, że projekt zamienny jest sprzeczny z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach i jako taki nie może zostać zatwierdzony a postępowanie winno zakończyć się decyzją uchylającą decyzję PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012 i odmawiającą zatwierdzenia projektu budowlanego zamiennego.

Zadaniem organu jest ustalenie stanu faktycznego sprawy, w kontekście niniejszego postępowania także odniesienie się do szczegółowych zarzutów podnoszonych przez Stowarzyszenie w toku sprawy. Już z wyroku WSA w Lublinie z 23 kwietnia 2013 r. (sygn. akt II SA/Lu 1062/12) zapadłego na tle sprawy realizacji inwestycji biogazowni w Koczergach wynika, że skarżące Stowarzyszenie skierowało w dniu 7 września 2012 r. pismo, w którym opisało w sposób bardzo obszerny zagrożenia dla lokalnego środowiska przyrodniczego wynikające z odstąpienia – na etapie realizacji przedmiotowej inwestycji - od uwarunkowań określonych w ostatecznej decyzji środowiskowej, wydanej dla tego przedsięwzięcia

W tej sytuacji obowiązkiem organów było odniesienie się do całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach administracyjnych sprawy. Zgodnie bowiem z art. 7

K.p.a. organ ten zobowiązany był podjąć z urzędu wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli.

Ponadto w ocenie odwołującego się stowarzyszenia Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Parczewie wydając zaskarżoną decyzję naruszył art. 80 k.p.a. w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez niewskazanie w sposób rzetelny i wyczerpujący w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, dlaczego organ pierwszej instancji uznał, że zrealizowana biogazownia będąca przedmiotem postępowania administracyjnego odpowiada i jest zgodna z raportem oddziaływania na środowisko uwzględnionego w decyzji Burmistrza Parczewa z 2 lutego 2011 r. NPO.III.7624.12/09 podczas gdy projekt budowlany zamienny jest sprzeczny z raportem i warunkami decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i nie powinien zostać zatwierdzony. Podnieść należy, że uzasadnienie skarżonej decyzji jest lakoniczne i sprowadza się w istocie do przytoczenia przepisów prawa i ogólnikowego wskazania, że zrealizowana biogazownia jest zgodna z opisanym zakresem inwestycji wraz z technologią będącą przedmiotem ww. raportu oddziaływania na środowisko.

Zgodnie z ww. art. 107 § 3 k.p.a. uzasadnienie faktyczne decyzji powinno zwłaszcza zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, a także przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Z przepisu tego wynika bowiem, że w dziedzinie faktów uzasadnienie musi wyjaśnić okoliczności wskazujące na potrzebę lub konieczność wydania decyzji w danej sprawie i wobec określonych podmiotów oraz ich wpływ na treść jej rozstrzygnięcia, a w sferze prawa chodzi o wskazanie normy obowiązującej i jej znaczenia ustalonego w drodze wykładni (por. J. Zimmermann, Motywy decyzji administracyjnej i jej uzasadnienie, Warszawa 1981, s. 118). Uzasadnieniu skarżonej decyzji można postawić analogiczne zarzuty jak uchylonemu przez WSA w Lublinie wyrokiem z 23 kwietnia 2013 r. (sygn. akt II SA/Lu 1062/12) postanowieniu LWINB - przedmiotowe uzasadnienie nie spełnia cech dobrego uzasadnienia, jest niekompletne i pozorne, gdyż nie odnosi się do najistotniejszych elementów stanu faktycznego sprawy, pomijając milczeniem zasadniczą część argumentów motywujących – zdaniem skarżącego Stowarzyszenia – wadliwość decyzji PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. znak PINB.7355/P/2/2012

zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych.

W uzasadnieniu zarzutu II.3 wskazać trzeba, że fakt, iż organ wydaje decyzję bez odniesienia się do zarzutów strony, powoduje, że decyzja taka wymyka się kontroli instancyjnej pod względem zgodności z przepisami prawa materialnego. W konsekwencji nie jest również możliwe zbadanie, czy dokonana przez organ administracji ocena materiału dowodowego była prawidłowa ze względu na kryteria wskazane w art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a. (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 2006 r. III SA/Wa 1164/06, opubl. CBOSA). Już sam ten fakt uzasadnia uchylenie przedmiotowej decyzji – skoro nie ma możliwości miarodajnej oceny postępowania organu administracji wobec faktu, iż zbył on milczeniem bądź ogólnikami konkretne, rzeczowe i merytoryczne zarzuty zawarte w wystąpieniach Stowarzyszenia.

Mając na względzie przedstawione powyżej zarzuty Stowarzyszenie działające na prawach strony wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i w tym zakresie orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy poprzez nakazanie rozbiórki przedmiotowego obiektu alternatywnie o uchylenie zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Z tych względów wnosimy jak na wstępie.